

IV 61
Kapitel
Svensk

Sem nya Wisor. 1/2 ark

82.

Den första:

Den öfvergifna.

Den andra:

En Stockholmsfläs lif.

Den tredje:

Gumman Winter.

Den fjerde:

Det sista ordet.

Den femte:

Sjömans-Wisa.

E. N. Lundbergs förlag.

Pris: 25 penni.

Den första:
Den öfvergifna.

1. Östadig wän, hwad war din ed wäl till,
So, du har satt mitt hela lif på spel;
:: Sorgens tårar bränna på min kind,
Du swurit dyrt att ewigt blifwa min.
2. Men ditt löfte war blott som ett löf,
Som på jorden för en windpust dref.
:: Gläd du dig i dans och swärmeri,
Dagen kommer, allt är då förbi.
3. Du är stolt af rosen på din kind,
Du har gjort så mången yngling blind.
:: Rosen wisknar snart och faller af,
Förglömd du blir af alla i din graf.
4. Betänk en gång den ed du swurit har,
Förän döden lemnar minnet qwar.
:: Betänk engång du swara skall derför
Hwad vordt och godt som du på jorden gör.
5. Sök dig nu en bättre wän än mig,
Men bruka icke falskhet eller swef.
:: Min wän är en lista och en graf
När en gång jag skiljes här ifrån.
6. Och till slut jag säger dig farwäl,
Gud war nådig mot din arma själ,
:: Han will dig för domen födra fram;
Hwad will du swara honom, min kära wän?

Den andra:
En Stoaholmiskas lif.

1. Jag föddes till werlden för rolighets skull.
Allt uti en kosa der ner wid Skans tull
Min moder hon hade ett hjerta af guld
Far min också då han inte war full
Jag låg der så söt i moder mins stöt
I solken och stormar min barndom framflöt.
2. Och med hwarje dag som jag sen werte opp
Jag tyktes jemt hafwa föräldrarnas hopp
Så fager jag war som en ros uti knopp
Som wecklades ut uti ärenas lopp
Allt emot mig log när moder min dog
Och främmande menniskor mig hemifrån tog.
3. Jag stäld blef wid pannorna uti ett köf
Blef raft förderfwad af grytsot och röf
Jag blef då bekant långt från mödor och stöf
Med en Korpral som kom på bejöd
Han fick wara qwar ty han war så rar
Jag knappt wistte ord om förän han war far.
4. Då kunde jag intet der längre få bli
Men flytta till barnhuset der gaf jag di
Omsider så blef jag och derifrån fri
Tog kondition på ett grant sweitseri
Jag war fin och nått, en liten kadett
Blef kär uti mig förän knappt han mig jett.
5. Det lifwet för innerligt trefligt jag fann
För mig alla männer båd' sucka och brann
Bröt jag mot en, kom det genast en ann'
Men slutligen tänkte jag få' mig en man

Löften man gaf, men mer blef ej af,
Jag tänkte som jungfru få gå' i min graf.

6. Då sa' jag så här jag ger karlarna hin
Och öppnade åt mig ett mjölmagasin.
Då friar en till mig, som sinkar poröslin
Men jag förstod piken fastän den var fin.
Det var då så rart och det är ju klart
Att här blef bå' lysning och bröllop med fart.
7. Men när han blef gift fick han lifsom ett hat
Till sinkning, slog sönder bå'd' koppur och fat.
Kubb och stubb söp han upp ibland slödder och frat
Och jag, stackars hustru, fick knappt någon mat
Sen dog han det fät och wäl war wäl det.
Jag nu talat om för er allt hwad jag wet.

Den tredje:

Gumman Winter

[= Glunt]

1. Plats god' herrar, nu börjar balen,
Se brylån, så ståtlig och förnäm,
Sätt den här på golfwet, midt i salen,
I wår centrum, i wår societet.
Wid des sken wår werld skall lysas opp,
Hwarje dam hwarje dam, blir en liten himlakropp.
2. Hemten hit planeterna ur köket:
Röfjan, Carin, Lotten och mamsell,
Madam Winter, hon det gamla spöket,
Hon will äfwen lycklig bli' i qwäll.
Och lilla Ulla, hon är allaredan här,
Och jag sjelf, och jag sjelf, nästan litet fär.

3. Se för tusan, börjas ändtl'en aften,
Hurra gubbar, hwar och en tar sin.
Lotta skrifer genast efter watten:
Intet krus, mamsell skall ändå in,
Englagoda, rara, sockerjöta ni,
Stig nu på, stig nu på, det är bara wi.
4. Kors för tusan, Lätta tappur kjolen,
Utaf den finns linningen qwar.
Nu blir det dager, nu skiner solen,
Ulla lik sig uti all sin dar,
Carins ögon, det är allt hwad hon har qwar,
Spruta eld, spruta eld, som i fordna dar.
5. Kors för tusan, se på madam Winter,
Gumman snaswar, hon kan intet stå;
Hit med watten, o, jag tror hon slinter,
Och hwad mer, hon will ju ha brylå.
Det war lätt madam, stå' på sig och drick mer,
Sätt sig ner, sätt sig ner, hos sin kawaljer.
6. Högre spelmän, stryk mans på violen
Alla fyra, annars hörs det ej.
Spela upp en gammal Smälans-ösa,
Stå' ej der och bara hwara nej,
Wet fast göken gal en liten tid ännu,
Skrifer sen skrifer sen ugglan sitt huhu.
7. Golfwet knarrar, dammet står i taket,
Röfjan snaswar, disken föll om full,
Glas och muggar krossades i braket,
Wården skrifer arg och ondskefull:
Glas och muggar anser kyparn kunna gå'
Netta till, netta till, en och trettio två.

8. Madam Winter hon wet hwem som gjord'et,
So, en köksbjörn, med sitt tillbehör,
Hon och doctorn ligger under bordet;
Nå, hwar är vår stadgade kassör?
So, den stackarn kröker ryggen uti wrån,
Nu så tar, nu så tar, fan igen sitt lån.
9. Och hon som med sin gloria mundi,
Knappast född när lyktan lagd på bår;
Ecklig den, som får en liten blund i
Trötta ögat huru än det går.
Ställer jag till bal en annan gång, så wet,
Att då blir, att då blir, en annan societet.

Den Fjerde:

Det fifta ordet.

1. Bindeln fallit, ännu blott ett ord, Och det är mitt
fifta här på jord: Blekna icke, se hur jag står fast, Stark jag
blifwit, sen mitt hjerta brast.
2. Grymt du lekt med hwad jag ädlast haft. Med
min kärlek, med min mannafrakt, Du förgiftat har min
lefnads fröjd, Slicka, du har segrat, är du nöjd?
3. Med den skönhet, som dig himlen gaf, Har du oc-
rat, för att få en slaf, Jag är slafwen, men har gjort mig
fri, Fast mitt lugn för ewigt är förbi.
4. I den hulda kärlekens gestalt Har du flädt ditt
hjerta, tomt och kallt, Ej hwad kärlek är du wet ännu, D-
fäll, är jag sällare än du.

5. Endast hwad fåfångligheten bjöd Har du följt, men
aldrig känslans glöd; Hwarför utsåg du till offer mig? Mig
som lefde — lefde blott för dig.
6. När din sköna blick som ljufwaft log War det
blott ett irrsken, som bedrog; När en suck ifrån din barm
sig smög, Den med rodnaden i täflan ljög.
7. Slicka säg, o hwad skall man wäl tro, Hwar o
hwar skall kärleken wäl bo? När i kärleksblicken blott bor
swel Och kärleksjudar höjas blott på lek.
8. Och så fast jag trodde dig likwäl, Afstade ur dju-
pet af min själ, Skänkte dig min första kärleks skatt Och
den brann så innerligt, så gladt.
9. Kall är solens låga i det blå Mot den första kär-
lekens ändå. Änglarne på den med afund se. Du den mot-
tog, utan till att ge.
10. Mottog, likfom man en lefsak tar, Att förkorta syh-
lolösa dar. Lång war leken; men blef sist en strid, Som
har kostat all min lefnads frid.
11. Blomman af mitt wäjen, själens lif, Har du mör-
dat till ditt tidsfördrif. Gråt, du wet jag känner denna tår,
Arma! jag beklagar dig och går.
12. Hwarje önskan från din barndoms wän, Höjdes
blott för dig, hör ännu en: Må ej ångren krossa djupt
din själ, Må jag ensam offret bli, farwål!

Den femte:

Sjömans-Wisa

1. Kanske du tryckt en annan till din sida, Kanske du klappat har en annans kind. Men gifwe Gud den dagen må framskrida, Jag finner dig ej mera vara min.

2. O flicka, jag, din själ din otro qwäljer, Har någon owän lockat dig från mig, så se dig om när du bland gossar wäljer, Om någon är så öm som jag mot dig.

3. Lys, måne, lys om någon från det höga Som ur sin dwala waknar upp igen, O, flicka, lägg bort tankarna du hyser Och fly tillbaka till din trogna wän.

4. Ohjö, farwäl, min hulda älskarinna, Jag har ej längre tid att dröja här, Dy skeppet ligger redan segelfärdigt. Och wår kapten han kallar oss ombord.

5. Nu har jag affled tagit af min flicka, Jag har ej längre tid att dröja här, Jag måste bort, jag måste bort och lemna Min älskarinna och min glada Nörd.

6. Wi hifwa våra ankar ifrån botten Och kettingen fring spelet löper rundt, Wi sträcka våra segel upp i toppen Och skeppet swajar genast ifrån strand.

7. Med flaggorna wi dermed affled taga, Ifrån min flicka och mitt fosterland. En gång igen jag säkert återkommer, Hem till min flicka och mitt fosterland.

Slut.

